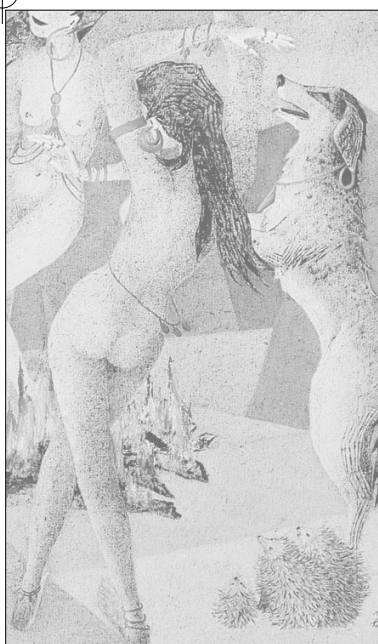
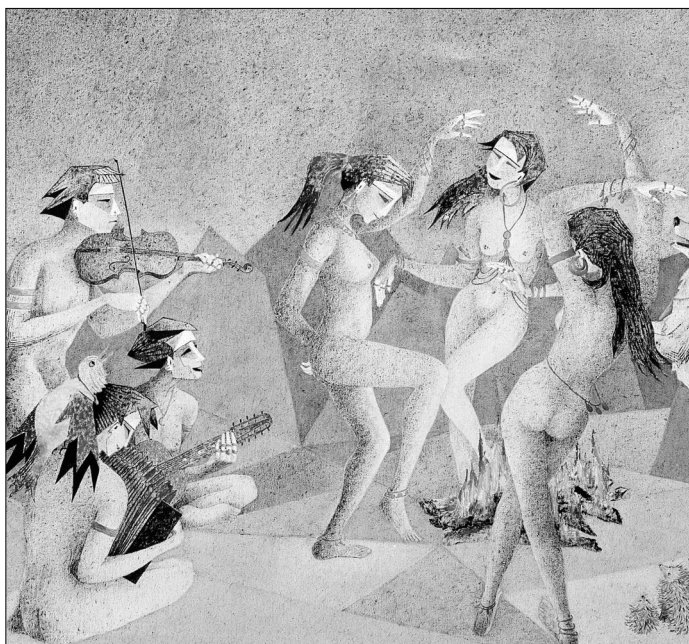

Italiarts: artisti italiani contemporanei in mostra all'Istituto

Italiarts: Olasz kortárs művészek kiállítása az Olasz Intézetben

La ricerca contemporanea vive talora di sperimentazioni che mobilitano gli strumenti della tecnologia più avanzata, facendosi in qualche caso irretire, con il risultato che all'osservatore più attento può sorgere il dubbio sull'effettiva prevalenza dell'autore sulla macchina. Qualche volta i due termini si capovolgono suggerendo l'idea che molte opere sono più ascrivibili alla volontà del nuovo a tutti i costi, piuttosto che a un reale scatto ulteriore nelle acquisizioni dell'arte. Fermo restando il concetto che l'artista è spinto a misurarsi con qualsiasi strumento idoneo alla propria vocazione (computer e digitale compresi), l'opera, per essere annoverata tra quelle d'arte con la pretesa di sopravvivere al suo creatore, deve per forza di cose lasciar emergere la personalità che l'ha progettata e realizzata. Lo conferma anche la recente edizione di *Artefiera* a Bologna, una manifestazione che da alcuni anni sa coniugare le qualità commerciali con la vocazione tipicamente culturale. In questa sede a un largo pubblico è dato conoscere le nuove tendenze di pittura, scultura, fotografia, video e installazioni, in un confronto dai riflessi internazionali sempre più marcati. La kermesse ha sottolineato con gran vigore – leggibile nelle proposte degli operatori del settore – che l'arte attuale coniuga i tratti di un modo tradizionale di affrontare la superficie o lo spazio tridimensionale con l'apporto delle innovazioni tecnologiche, in uno slancio costruttivo che assegna la preminenza assoluta all'artista. La rassegna presso L'Istituto Italiano di Cultura di Budapest è una buona occasione per aprire nel centro dello scenario europeo una vetrina, caratterizzata da un numero cospicuo di artisti rap-

A kortárs művészi útkeresések – időnként még hagyják is magukat behá-
lózni – olykor olyan kísérletekből táplál-
koznak, amelyek a legfejlettebb techno-
lógiát is bevetik, s végül az igazán figyel-
mes szemlélőben fölmerülhet a kétely,
hogy vajon tényleg az alkotói szellemé
volt-e a főszerep vagy a gépé. Olykor a
két fogalom fölcserélődik, mintegy azt
sugallva, hogy számos alkotás inkább a
mindenáron való újat akarásnak kö-
szönheti létét, mintsem a mind nagyobb
művészi tudás elsajátítására irányuló re-
ális törekvésnek. Noha elfogadott dolog,
hogy a művész belső készítésénél fog-
va bármilyen, célkitűzésével összhang-
ban lévő eszközzel (akár a számítógép,
a digitális technikák) próbálkozzon, ha a
műalkotást olyan tárgyként értelmez-

zük, amelytől elvárjuk, hogy túlélje alkotóját, mindenképpen úgy
kell működnie, hogy kidomborodjék a művet tervező és létrehozó
alkotó egyénisége. Ezt igazolja a legutóbbi bolognai *Artefiera*, egy
olyan rendezvény, mely néhány éve sikerrel egyesíti az eladhatóság
igényét a jellegzetesen kulturális indíttatással. Egy ilyen esemény al-
kalmával széles nagyközönség számára adott a lehetőség, hogy
megismerkedjék a festészettel, a szobrászattal, a fotóművészettel, a videó
és egyéb installációk legújabb irányzataival, mégpedig egyre mar-
kánsabb nemzetközi összevetésben. Ez a szemle remekül bizonyít-
ja – s ez a jelen lévő kiállítók kínálatából jól kiolvasható –, hogy a
kortárs művészetben megfér egymás mellett a sikban történő ábrá-
zolás vagy éppen a háromdimenziós plasztikus ábrázolás hagyó-
mányos megközelítési módja és a technológiai újítások támogatása,
mégpedig olyan lendületet adva az alkotófolyamatnak, mely ugyan-
akkor abszolút elsődlegességet biztosít a művész számára. A buda-
pesti Olasz Kultúrintézetben rendezett tárlat jó alkalom arra, hogy

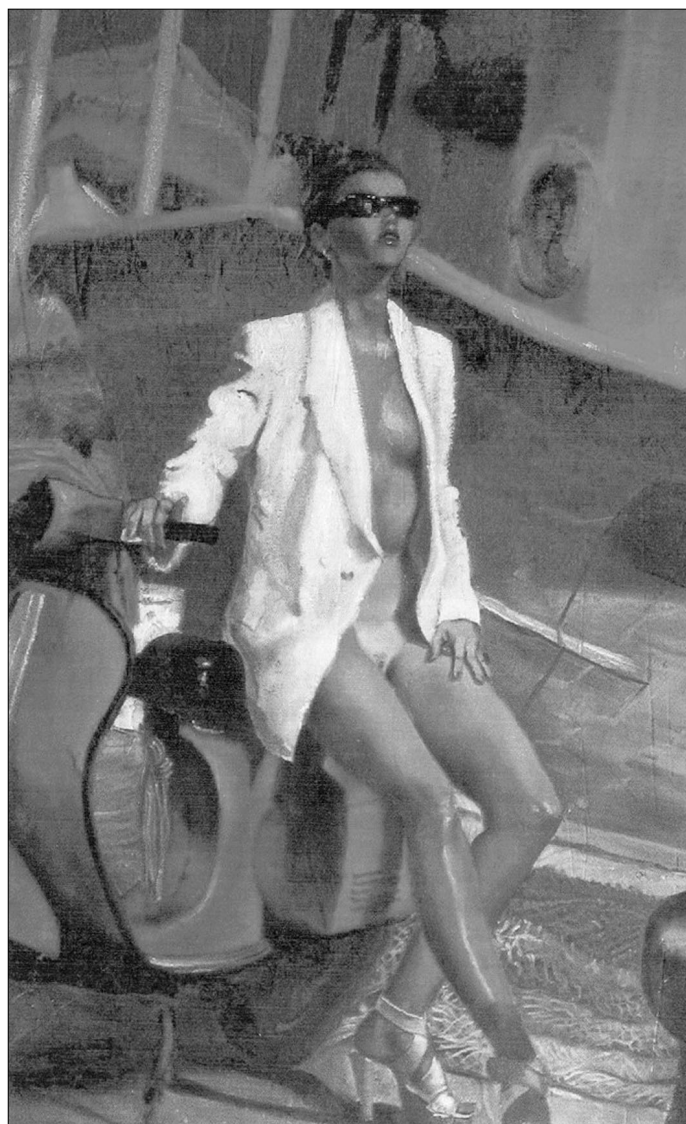
presentativi, a vario titolo, delle molteplici tensioni costruttive che animano il panorama dell'arte italiana di oggi. In questo senso la mostra diventa un mosaico variegato di proposte che giustificano la loro dissonanza con la miriade di stili e metodi espressivi in questo momento attivi nel campo della ricerca figurativa. In tal modo l'evento risulta impostato sull'eterogeneità della compagine e sull'estrema differenziazione delle proposte che, pur inseribili in contesti precisi, costituiscono una polverizzazione assoluta degli stili e una disseminazione delle poetiche. Basta scorrere la sequenza di maniere espressive (dalla rappresentazione realistica a quella iperrealistica, dalla divisione razionale dello spazio alla scansione lirica, dallo slancio astratto alla determinazione figurale, dall'uso minimale dell'impasto cromatico all'esuberanza coloristica, dalla vena narrativa allo scatto evocativo) che si sono succedute in questi ultimi anni, per constatare che la velocità di mutazione nel gusto e nell'interesse del pubblico non impedisce a molti artisti di proseguire la propria indagine anche e soprattutto fuori dal coro acclamato al

momento. Zigzagando in un percorso che tiene conto di punti di riferimento esemplari, è possibile avere uno sguardo approfondito per spiegare anche gli approdi odierni della ricerca artistica, dove il perno è il mezzo tecnologico usato in diverse gradazioni di rilevanza rispetto alla complessità dell'opera finita. La rassegna può costituire un mezzo per orientarsi in un attraversamento consapevole dell'attualità, nei suoi lineamenti più o meno marcati leggibili nelle immagini che animano le sale dell'esposizione.

Enzo Santese

The Italiarts exhibition currently on display at the Italian Institute of Culture — a natural complement to the Institute's rich ongoing arts program — is designed to promote the expression of regional artistic talent. The new exhibit presents 90 works by 61 artists from the Triveneto area. According to critic Enzo Santese, this mosaic of widely diverse artistic production, reflecting the myriad techniques and styles in contemporary figurative work, provides a valuable overview of today's artistic panorama in Italy

az európai kulturális színtér közepén egy olyan kiállítással jelenjünk meg, amelyen tekintélyes számú alkotó képviselteti magát, akik mindannyian más-más szemléletet képviselve, sokféle alkotói feszültséget kifejezve színesítik a kortárs olasz művészet panorámáját. Ebben az értelemben ez a kiállítás olyan, mint egy színes mozaik, a képzőművészeti ábrázolás terén jelenleg ható stílusok és kifejezésmódok sokféleségét tárja elénk. Így módon a tárlat az alkotások heterogeneitására és a művészi megoldások — amelyek noha pontos kontextusokba illeszthetők, mégis stílusok abszolút különféleségét és a poétikák változatosságát szemléltetik — rendkívüli differenciáltságára összpontosít. Elég vázlatosan végigtekintünk az utóbbi években felvonultatott kifejezési módozatokon (a realista ábrázolásmódtól a hiperrealig, a racionális térfelosztástól a lírai tagolásig, az absztrakt lendülettől a figurális meghatározottságig, a kromatikus skála minimális használatától a színek tobzódásáig, a narratív vénától az evokatív szándékig), hogy megállapíthassuk, a közönség érdeklődésének és ízlésének forgandósága sok művészt nem gátol meg abban, hogy folytassa megkezdett kísérletét az éppen legjobban dicsőített irányvonalon belül, de legfőképpen azon kívül. Ha tekintetünkkel végigpásztázzuk a példaértékű vonatkozási pontokat felsorakoztató tárlatot, alapos rálátásunk alakulhat ki ahhoz, hogy megértsük a művészeti útkeresések legfrissebb eredményeit, melyekben a kész műalkotás komplexitásához viszonyítva hol nagyobb, hol kisebb mértékben használt technológiai eszköz is meghatározó szerephez jut. A tárlat eszközül szolgálhat ahhoz, hogy tudatosan tájékozódjunk a kortárs művészetben, melynek többé vagy kevésbé markáns erővonalai a kiállítási teret betöltő alkotásokban jól nyomon követhetők.

Enzo Santese